

KEN MACLEOD

**VÎNĂTORII
DE FULGERE**

Traducere de MIHAI SAMOILĂ

TRITONIC
fiction.ro

Lui Charlie și Feòrag

Mulțumiri

Mulțumiri lui Carol, Sharon și Michael pentru multe, ca întotdeauna; lui Charlie Stross pentru sfaturile prețioase; lui Farah Mendlesohn pentru critica și comentariile la prima versiune; și lui Mic Cheetham, Tim Holman și Patrick Nielsen Hayden.

PARTEA ÎNȚI

Ținutul Cerului Profund

Capitolul 1

Arheologie marțială

De îndată ce pași prin poartă, Lucinda Carlyle știu că planeta fusese ocupată și că merita recuperată. Planeta purta toate semnele unei terraformări grăbite: iarbă și mușchi albaștrui, tufe scunde, buruieni. Nu se vedea nici o formă de viață animală, dar nu se îndoia că aceasta exista. La cinci kilometri distanță dincolo de o mlaștină pustie presărată cu steiuri de piatră și bălți, o mașină de diamant înaltă de un kilometru străpungea cerul. Cu aspect complex, ceva între o stîncă de bazalt și o catedrală, imaginile transmise de sonda robot nu erau nici pe departe atît de impresionante ca priveliștea cea adevărată.

Ea se întoarse cu spatele la edificiu și privi spre poartă. Era marcată de un portal pe vârful dealului, portal construit fie de către constructorii porții, fie de următorii, minți mai puțin sofisticate decît își imaginase ea: două steiuri de piatră de trei metri înălțime peste care așezaseră un al treilea. Unul cîte unul, cei din echipa ei pășiră înainte prin lucirea ciudată și priviră împrejur. Un soare galben de tip G5 clipea ca un ochi tulbure, apos, peste orizont.

— Trist loc, spuse Macaulay, ordonanța, lovit de o briză rece. Îmi aduce aminte de Scoția.

Căra pe umăr o armă Charnley cu plasmă, se prefăcu a trage spre edificiul depărtat și — rușinat de privirea

aruncată de Carlyle — se uită spre roboții care duceau poverile.

— De parcă ai fi fost vreodată în Scoția, rînji Amelia Orr, ofițer de comunicații și stră-străbunica lui Carlyle, care trăise acolo.

— Terminați, spuse Carlyle, tresărind la propriile cuvinte, dar ea comanda acolo și trebuia să-și impună autoritatea repede.

Avea o mare bănuială că Orr fusese introdusă în echipă să o urmărească și să facă planuri de rezervă pentru a prelua comanda în cazul în care Carlyle avea să eșueze. Pe interiorul căștii ei, numele celorlalți membri ai echipei de zece inși se aprinseră unul câte unul. În acest timp, scuturile costumului se luptau cu atmosfera. Planeta era locuibilă — poate chiar locuită — dar bacteriile, virușii și ciupercile trebuiau neutralizate. Trebuia să mai treacă o oră sau chiar mai mult pînă cînd membrii echipei căpătau imunitate prin intermediul costumelor, după care acestea sau cel puțin căștile puteau fi scoase.

— Prinzi vreun semnal? o întrebă pe Orr pe un ton politicos.

Femeia în vîrstă ridică din umeri.

— Obişnuita pălăvrăgeală codată, zîmbi ea. Ceva muzică. Vrei s-auzi?

Carlyle ridică o mîină acoperită cu mănușă.

— Nu acum.

Făcu un gest spre înainte.

— Haideți, băieți, o să fie un calvar.

Era.

Două ore mai tîrziu, costumele lor erau acoperite cu noroi și pătate cu variante locale de mușchi și licheni peste care se tîrau artropode cu zece picioare, iar scuturile prelucrau încă echivalentul virtual al unei febre, dar ajunseseră cu toții în fața stîncilor lucioase. Carlyle lăsă echipa să se desfășoare la o sută de metri distanță

de prima deschizătură aflată la nivelul solului și se consultă cu familiarul ei. Profesorul Isaac Shlaim era un savant israelian specializat în computere, ale cărui necazuri de la Marele Rapt încoace puteau umple o carte și chiar umpluseră. Până acum, Carlyle rezistase la rugămintile lui de a o publica.

— Ce facem acum? întrebă ea.

Imaginea familiarului umplea un cuadrant al viziunii. Imaginea era un chip caricatural pe care Lucinda îl schimba de fiecare dată când se simțea prea jenată de amintirea faptului că Shlaim fusese odată uman.

— E un artefact din timpuri ulterioare mie, spuse el, cu un ton ușor infatuat adăugat peste amestecul obișnuit de resentiment și resemnare. Poți confirma că acesta este singurul artefact de acest fel de pe planetă?

— Nu.

— Pot avea acces la echipamentul senzorial?

Carlyle ezită. Eforturile familiarului de a scăpa de circuitele costumului ei erau pe atât de previzibile pe cât erau de insistente. Pe de altă parte, avea nevoie de ajutorul lui mai mult decât de obicei.

— Am să scanez și am să-ți fac un download, făcu ea un compromis.

— Excelent! spuse Shlaim.

Cu toate că trecerea secolelor îi răpise tonusul muscular și răsufierea, acceptul lui vesel păru forțat.

Ping-urile radarului și sonarului și scanarea întregului spectru dură cam un minut și generă o masă de date de neînțeles pentru Carlyle sau pentru orice om. Ea catalogă datele, le izolează și trimise o copie în cutia poștală protejată a lui Shlaim. N-avea decât, nenorocitul, să se lupte cu demonii ce bîntuiau prin ecourile electromagnetice ale relicvei postumane ce zăcea dinaintea lor.

Macaulay își mîna gorilele de fier să așeze echipamentul pentru a triangula intrarea deocamdată identificată. Orr stătea pe spate, înconjurată de antene mici

discoidale. Ceilalți membri ai echipei stăteau culcați pe burtă pe marginea unei creste, cu periscoape și puști cu plasmă, chiar dacă nu știau la ce avea să folosească toate astea. De aici, neregularitățile stincii de diamant păreau creneluri, iar depresiunile întunecate ferestre de tragere. Dar Carlyle nu vedea nicăieri dovezi de luptă în mlaștină: nici un semn de arsură în tufele noduroase, nici o diră sticloasă. Sentimentul că erau priviți era coplesitor, dar ea știa din experiență că asta nu însemna nimic. Simțea aceeași tensiune în ceafă și în fața stîncilor naturale.

Se aplecă sub limita vizibilă și fugi spre Jenny Stevenson, biologul, care ținea o mînă pe armă și cu cealaltă culegea bucăți de mușchi de pe costum pe care le introducea în analizor.

— Cum ți se pare? întrebă Carlyle.

Ochii căprui ai lui Stevenson se ridicară din spatele vizierei pentru a o privi pe Carlyle și pleoapele i se încrîțiră pentru a-i dezvălui începutul unui zîmbet. Degetul mare și arătătorul, înmănușate, formară un „O“.

— Compatibil, spuse ea. După ce ne căpătăm imunitatea, am putea transforma plantele în hrană, nu-i nici o problemă.

Carlyle arătă cu degetul spre un pîlc de tufe cu floricele violete în formă de clopoței.

— E chiar o buruiană?

— Nu chiar, spuse Stevenson, luminată de un zîmbet. Doar un analog. Cineva a făcut treabă bună aici. A plecat de la formele de viață native și le-a adaptat. Încă se mai pot observa secvențe native în ADN amestecate cu material terestru. Fiecare celulă de aici conține probabil două coduri genetice în simultan, chestie destul de inteligentă. Sortez inscripțiile de pe vechile mașini Darwin-Gosse, de unde sînt?

— Lalande 21185.

— Aha, corect.

— Bună treabă, spuse Carlyle.

Acesta era un mister; AO, principala populație de terraformatori, nu avea încredere în mașinile Darwin-Gosse, dar era posibil ca vreo sectă să fi adus câteva.

— Poate că a fost o mînă de intruși. Că tot vorbeam despre asta.

Carlyle se rostogoli pînă la Orr, rămînînd în afara barierei de antene.

— Ne-au reperat deja localnicii?

Orr rămase cu fața în sus, privind spre o combinație de cer și de imagini furnizate de aparate. Nu se întoarse; probabil încă se dădea rotundă.

— Nu, din cîte văd eu. Locul se află sub supraveghere din satelit, dar eu nu capăt nici un semnal. Cea mai mare parte a activității se desfășoară în cealaltă parte a planetei și nu prindem decît reziduuri. Am pus cîtiva demoni cuantici să scormonească prin criptări. Ar trebui să avem un rezultat cam într-o oră.

— Vreo prezență pe orbita joasă?

Orr făcu un gest de delăsare spre cer.

— O mulțime de sateliți. De dimensiunile unei portocale. Nu-i cine știe ce tehnologie. Niște amărîți de fermieri.

— Ceva chestii de spațiu profund?

— Mda, câteva, dar sînt greu de detectat reziduurile transmisiunilor de bandă îngustă. Un asteroid de mine-rit, din cîte îmi dau seama. Poate vreun fort sau două.

Carlyle își mușcă buza, apoi sorbi o gură de cafea din distribuitorul din cască.

— Pare să aibă sens. Intrușii nu par să fie AO, oricine ar fi ei.

Orr rînji.

— Intrușii ar fi putut alege un loc mai bun. Mă întreb de ce n-au tăiat-o pînă acum.

— Mda, spuse Carlyle. Presupunînd...

Presupunînd că intrușii ar fi avut un mare nivel tehnologic și o mare motivație, asta voia ea să spună. Se ridică, se aplecă înainte, aproape atingînd genunchii cu umerii, privind împrejur.

— Cînd demonii tăi vor termina, poate că vom avea ceva de care să ne agățăm. Între timp..., spuse ea, deschizînd un circuit. E vremea pentru ceva arheologie de luptă.

Misiunea era clară. Nici nu trebuia să se ascundă, nici să atace intrușii, doar să extragă din comunicațiile aeriene cît mai multe informații despre ei, apoi să cerceteze muntele-mașinărie de diamant ca să găsească orice urmă de tehnologie utilizabilă și/sau amenințare și să dispară înainte de apusul soarelui. Familiarul ei nu găsise nici un semnal în zgomotul de fond al structurii, dar în timp ce Carlyle se strecura înainte singură, cu pistolul Webster cu reacție prins la șold, cu echipa ei acoperind-o din spate, își simți genunchii tremurînd. Nu era îngrijorată atît de primejdiile generate de artefactul postuman de neînțeles, cît de faptul de a nu rata. Era prima ei misiune importantă pentru firmă, una pentru care se luptase din greu să o capete, și nu avea de gînd să greșească. În plus, exista șansa ca tehnologia de aici să fie radicală și să nu o poată depăși. Exista această șansă, dar nu era destul. Nu asta îi dădea putere să meargă mai departe ca unui soldat pe cîmpul de luptă. Clanul Carlyle fusese tot timpul în frunte, încă de pe vremea cînd problemele cele mai mari erau revoltele din Glasgow.

De la cîtiva metri distanță, văzu că partea de jos a fațadei, cam pînă la înălțimea capului, era acoperită cu mușchi și iarbă, evident din pricina vîntului care adusesese praf. Deasupra, fațada era abruptă, cu suprafața atît de netedă încît nu permitea priza. Deschiderea, un triunghi de zece metri înălțime și trei lățime la bază,

părușe întunecată doar de la distanță și prin contrast cu restul. Când pași înăuntru, Carlyle descoperi că interiorul era aproape la fel de bine luminat ca afară. Pasajul nu avea decît cîțiva pași.

Parterul aceluia spațiu se deschise dinaintea ei. Era ca o pădure de arbuști bordați cu chiciură și, pentru o clipă, chiar se întrebă dacă nu era chiar asta, o zonă necultivată prinsă și păstrată sub mașinărie. O privire mai atentă la obiectele cele mai apropiate îi arătă că nimic nu era biologic aici: structura cristalină limpede se replica, pornind de la gheața care acoperea ramurile, pînă la ramurile în sine, pînă la tulpinile care ieșeau din podea.

Podeaua era ca gheața, transparenta ei scăzînd pe măsura adîncimii. Privind în sus, Carlyle văzu că întregul interior al mașinii era încrustat cu structuri arborescente, cele ce atîrnau în jos avînd aspect de candelabre enorme, cu fețele prismatice rotunjite și lucind în toate culorile spectrului vizibil ale luminii ce se strecura prin suprafața exterioară.

— E diamant, cum spuneam, rosti Shlaim.

— Cît carbon e adunat aici? întrebă Carlyle.

— Multe milioane de tone, spuse familiarul. Un întreg zăcămint carbonifer, aș spune, numai că aceste zăcăminte sunt ușor neobișnuite în zona asta.

— Sau o întregă condrită carbonată? Să fi reușit ei asta?

— Dacă e așa, înseamnă că au folosit fără nici o rețineră anti-gravitația, spuse sceptic Shlaim. Sau ar putea să o fi coborît cu un cîrlig aerian, deși nu are sens...

Carlyle rîse.

— De cînd ăsta e un motiv de eliminare în cazul lor?

— Oricum, spuse Shlaim, pare să fi crescut sau să fi fost fabricat *in situ*. Din carbonul atmosferic, ca o plantă.

— Nu e numai carbon, spuse Carlyle.

— Într-adevăr.

Privind de-a lungul coridorului, printre rînduri de inflorescențe diamantine, Carlyle văzu alte culori, metalice, întrerupînd monotonia scandaloasă a prismelor. Frecvența și dimensiunile acestor întreruperi crescuseră spre centrul artefactului, unde un aranjament de cupru și oțel, conic la exterior, complicat în detaliu, se ridica mai mult de o sută de metri de la podea. Pocalul sfînt al catedralei sau moaștele ei. Avea o aparență de mașinărie mai mare decît restul structurii, tendințele lui organice fiind mai degrabă animalice decît vegetale.

Merse spre cel mai apropiat obiect aparent de metal. Cam de un metru și jumătate înălțime, părea miniatura obiectului din centru. Strîngînd din ochi, îi studie cu atenție suprafața complicată. Oțel lucios ca oglinda, cu vinișoare de cupru, care ar fi putut fi tubulaturi, aranjate într-o serie de diametre variate, dar precise fiecare în parte. Printre urmele de cupru se vedeau alte linii, verzi și roșii, care păreau și poate că erau chiar izolatori de plastic în jurul firelor. Verificîndu-și viziera, Carlyle descoperi că obiectul era ceva mai cald decît temperatura ambientală a artefactului. Trecu pe infraroșu și privi din nou conul central. Și acesta lucea, chiar mai mult decît părțile lui mai mici.

— Se întîmplă ceva aici, spuse ea. Un fel de circulație. Un flux de electricitate, poate chiar combustibil.

Întinse o mîină spre structură.

— Nu o atinge! avertiză Shlaim.

— Firește că nu, spuse Carlyle. Verific doar inducanta...

— Tot te avertizez să nu o faci...

Ceva sfîrîi și se topi pe suprafața obiectului. O fulgerare de căldură sau electricitate o făcu pe Carlyle să-și retragă brațul.

— Drace!